

τοὺς μόνον ἢ μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἔνωσις καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἐν ταῖς ὁλονυκτίοις αὐτῶν προσευχαῖς εὐελπιστοῦντες τοῦ Ὑψίστου δέονται.

(Ἰούλιος 1913)

ΣΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Καλή μου,

Μόλις τέλειωσεν ἡ μάχη·
βροντοῦν σι' ἀντιὰ μου ἀκόμη τὰ κανόνια
τόσο, ποῦ λέω πῶς θὰ περάσουν χρόνια
καὶ τελειωμὸν ὁ ἀντίλαλος δὲ θᾶχῃ.

Μεγάλο θαῦμα, ἀλήθεια! Μὲ τί θάρρος
κι' ὁ πειὸ δειλὸς τὸ θάνατο ἀντικρύζει!...
Βλέπω τὸ Χάρο γύρω νὰ θερίζῃ,
κι' ὁμως ξεχνῶ πῶς εἶν' αὐτὸς ὁ Χάρος.

Μὰ ὅταν τελειώσῃ ἡ μάχη καὶ σηκώνουν
στὸν κάμπο τὰ κορμιά τὰ σκοτωμένα,
πετάει ὁ νοῦς μου μονομιᾶς σὲ σένα
καὶ μιὰ στιγμή τὰ μάτια μου βουρκώνουν.

Στοχάζομαι ὁ φτωχὸς (σὸν γῶρῃσέ μου,
Πατρίδα μου, τὴν ταπεινὴ τὴ σκέψι!)
πῶς, ἂν τὸ βόλι ἀπάνω μου εἶχε στρέψει,
ἄχ! δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα ποτέ μου!

Γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα· μὰ ὅταν πάλι
χύνει' ὁ Χάρος μ' ὅλῃ τὴν ὁρμή του,
τόσο μὲ συνεπαίρν' ἡ δύναμί του,
ποῦ ὁρμῶ νὰ πέσω σιὴ φοριχτὴ του ἀγκάλη.

Πῶς νὰ σ' τὸ πῶ; σιὴ σκέψι μου, σὲ σένα
τόσο σφιχτὰ δεμέν' εἶν' ἡ Πατρίδα,
ποῦ μιὰ βραδεῖα στὸν ὕπνο μου τὴν εἶδα
μὲ τὴ δική σου τὴ μορφή, παρθένα.

Ἄχ! νὰ βρισκόμουν κάποτε σιμά σου!
Ὁ κίνδυνος μεθάει, ἀγαπημένη·
μὰ σὰν τραγοῦδι μέθης ἀνεβαίνει
σιὰ χεῖλή μου τὸ γλυκερὸ ὄνομά σου.

Τραυματίας ὑπαγορεύων ἐπιστολὴν εἰς νοσοκόμον
(᾽Εργον τοῦ ζωγράφου Εὐαγγέλου Ἰωαννίδου)

Τὰ βλέπω τὰ ματάκια σου νὰ κλαῖνε·
μὰ ὅταν μὲ τὸ καλὸ ξαναγροῖσω
θᾶχω πολλὰ, πολλὰ νὰ σοῦ ἱστορήσω...
Τῆς ρίζες μόνο μὲ φιλιά τῆς λένε!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τοὺς πλέον ἀκριβεῖς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰς στατιστικὰς πληροφo-
ρίας, οἱ πληθυσμοὶ μετὰ τῶν νέων ἑλληνικῶν χωρῶν ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Τὸ μέχρις Ὀλύμπου συμπεριλαμβανομένον ὑπόλοιπον τῆς Θεσσαλίας κάτοικοι	200,000
Βιλαέτια Θεσσαλονίκης συμπεριλαμβανομένον καὶ τμήματος βιλαετίου Μοναστηρίου κάτοικοι	1,500,000
᾽Ηπειρος κάτοικοι	550,000
Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου μετὰ τῶν Δωδεκανήσεων κάτοικοι	700,000
Κρήτη κάτοικοι	350,000

᾽Ητοι σύνολον πληθυσμοῦ νέων ἑλλήν. χωρῶν . . . 3,300,000

» παλαιᾶς Ἑλλάδος . . . 2,800,000

᾽Ητοι ἐν συνόλῳ . . . 6,100,000